

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 424/2020-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. septembra 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky obchodnej spoločnosti Prima banka Slovensko, a. s., Hodžova 11, Žilina, IČO 31 575 951, zastúpenej advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., Štefánikova 8, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. František Sedlačko, PhD., LL.M., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 26 Co 124/2018-297 z 27. augusta 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Prima banka Slovensko, a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. decembra 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti Prima banka Slovensko, a. s.,

Hodžova 11, Žilina, IČO 31 575 951 (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 26 Co 124/2018-297 z 27. augusta 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a priložených príloh vyplýva, že žalobou z 29. júna 2016 sa 135 vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome [REDAKOVANÉ], zapísanom na [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobcovia“), v zastúpení [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „správca“), právne zastúpených [REDAKOVANÉ] (ďalej len „advokátska kancelária“), domáhalo proti sťažovateľke (žalovanej) vydania bezdôvodného obohatenia v sume 6 386,53 € s príslušenstvom z titulu vrátenia časti úroku zo zmluvy o úvere.

3. Okresný súd Trnava (ďalej len „okresný súd“) prvým výrokom uznesenia č. k. 27 C 36/2017-214 zo 6. apríla 2018 konanie zastavil z dôvodu, že nemal preukázané právne zastúpenie žalobcov advokátskou kanceláriou, ktorá preukazovala oprávnenie podať žalobu v mene žalobcov splnomocnením udeleným jej žalobcami prenesene – prostredníctvom správcu. Podľa názoru okresného súdu takéto splnomocnenie nemožno akceptovať a udeliť splnomocnenie advokátskej kancelárii na podanie žaloby a zastupovanie v konaní mali jednotliví žalobcovia. V prejednáwanej veci správca nie je zákonným zástupcom vlastníkov bytov a nebytových priestorov v zmysle § 8 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov. Druhým výrokom uvedeného uznesenia okresný súd rozhodol, že sťažovateľke nepriznáva nárok na náhradu trov konania.

4. Proti uzneseniu okresného súdu č. k. 27 C 36/2017-214 zo 6. apríla 2018 podali odvolanie žalobcovia. Sťažovateľka odvolaním napadla jeho druhý výrok o nepriznaní jej nároku na náhradu trov konania.

5. Krajský súd napadnutým uznesením uznesenie okresného súdu č. k. 27 C 36/2017-214 zo 6. apríla 2018 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že v ňom rozhodne o návrhu žalobcov na zmenu účastníka konania doručeného odvolaciemu súdu 7. januára 2019, ako aj o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacím súdom. Čo sa týka merita veci, krajský súd dospel k záveru, že okresný súd nedôvodne vyzval advokátsku kanceláriu na predloženie plnomocenstva, keď neakceptoval splnomocnenie vystavené tzv. priamym zákonným zástupcom – správcem. Podľa názoru krajského súdu vymáhanie pohľadávky vzniknutej z úverovej zmluvy uzatvorenej so sťažovateľkou na účel získania úveru na zateplenie bytového domu žalobcov v širšom slova zmysle súvisí so správou bytového domu žalobcov. Okresný súd nepostupoval správne, keď na odstránenie nedostatku procesnej podmienky – nedoloženia riadneho plnomocenstva nevyzval aj priamo označených žalobcov, ale len ich domnelého zástupcu.

6. S uvedenými závermi krajského súdu sťažovateľka nesúhlasí a v ústavnej sťažnosti mu vytýka, že nesprávne aplikoval procesnoprávne normy spôsobom, ktorý je nezlučiteľný s ústavou, v dôsledku čoho došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu. V tejto súvislosti uvádza, že *„podľa právnej úpravy do 31. októbra 2018, aj od 1. 11. 2018... bol oprávnený konať pred súdom za vlastníkov bytov na ich účet správca, ktorý mal a mohol podať žalobu na súd ako jediný žalobca, konajúci ako zákonný zástupca vlastníkov“*. Podľa názoru sťažovateľky bola žaloba podaná v mene individuálnych vlastníkov bytov a nebytových priestorov zrejme kvôli výške potenciálnej náhrady trov konania. Sťažovateľka zároveň poukazuje na to, že o procesnom návrhu žalobcov týkajúcom sa zmeny žalobcov na správcu dosiaľ nebolo zo súdu prvej inštancie rozhodnuté.

6.1 Vzhľadom na uvedené sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom vyslovil porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal náhradu trov konania.

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

10. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o porušení základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou

medzinárodnou zmluvou. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Pri uplatňovaní právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 19/02, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Úlohou ústavného súdu rovnako nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

12. Prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie základných práv a slobôd, sú tie, v ktorých táto nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou jednotlivých noriem tohto práva, prípadne s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, a naostatok za také možno považovať aj prípady svojvoľnej aplikácie jednoduchého práva. Pojem svojvôle možno interpretovať na prípady, keď všeobecný súd urobí taký výklad použitej právnej normy, ktorý je v extrémnom rozpore s právom na súdnu ochranu a princípom spravodlivosti, alebo ho urobí v inom než zákonom ustanovenom a v právnom myslení konsenzuálne akceptovanom význame či bez bližších nerozpoznateľných kritérií (I. ÚS 533/2016). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

15. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 26 Co 124/2018-297 z 27. augusta 2019, ktorým zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 27 C 36/2017-214 zo 6. apríla 2018 a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že v ňom rozhodne o návrhu žalobcov na zmenu účastníka konania doručeného odvolaciemu súdu 7. januára 2019, ako aj o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacím súdom (body 3 a 5).

16. Ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade preskúmavania právoplatne skončených vecí (IV. ÚS 187/09, III. ÚS 421/2016, III. ÚS 855/2016). Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie „je výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

17. Pokiaľ ústavný súd v minulosti zo zásady preskúmavania právoplatne skončených vecí vybočil, išlo o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o ústavnej sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie,

ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky však bola skutočnosť, že v konkrétnom prípade muselo ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a už nezvratným (nereparovateľným) spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa, a zároveň námietka ich porušenia sa musela vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne sa tento negatívny dôsledok musel vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09). Rovnako mohlo ísť o prípad, ak procesným rozhodnutím všeobecného súdu došlo k porušeniu ústavnoprocených práv účastníkov konania (III. ÚS 46/2013).

18. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže na súde domáhať ochrany svojich práv. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

19. Pod pojmom „každý“ pritom treba chápať obe strany civilného sporového konania, t. j. žalujúcu aj žalovanú stranu.

20. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo sporovej strany na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že

z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

21. Aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru uvádza, že hoci tento článok zaväzuje súd, aby odôvodnil svoje rozhodnutie, neznamená to, aby na každý argument strany konania dal podrobnú odpoveď (rozsudok ESLP vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, § 61). Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Rozsah, na ktorý sa povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutia vzťahuje, môže byť podľa povahy rozhodnutia rôzny. Medziiným, je potrebné zohľadniť aj rôznorodosť návrhov, ktoré strana konania môže podať na súdy, ako aj rozdiely existujúce v zmluvných štátoch v súvislosti s právnou úpravou, zvyklosťami, právnymi názormi a vynášaním a vyhotovovaním rozhodnutí (rozsudok ESLP vo veci Ruiz Torija a Hiro Balani v. Španielsko z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91).

22. Európsky súd pre ľudské práva vo veci Giuran proti Rumunsku (sťažnosť č. 24360/04, ods. 28 – 32, ECHR 2011) konštatoval, že „Právo na spravodlivé konanie pred súdom zaručené článkom 6 ods. 1 dohovoru musí byť interpretované vo svetle Preambuly k dohovoru, ktorej relevantná časť vyhlasuje, že vláda práva je časťou spoločného dedičstva zmluvných štátov. Jedným zo základných prvkov vlády práva je princíp právnej istoty, ktorý okrem iného vyžaduje, aby v prípade, keď súdy rozhodnú vo veci s konečnou platnosťou, ich rozhodnutie nebolo viac spochybňované. Samotná možnosť existencie dvoch názorov na vec nie je dôvodom pre opätovné preskúmanie veci. Odklon od tohto princípu je odôvodnený iba v prípadoch, keď sa vyskytnú okolnosti podstatného a naliehavého charakteru. Právomoc vyšších súdov zrušovať alebo meniť právoplatné a záväzné súdne rozhodnutia by mala byť vykonávaná na účely nápravy základných väd. Táto právomoc musí byť vykonávaná tak, aby bola v čo najvyššej možnej miere dodržaná spravodlivá rovnováha medzi záujmami jednotlivca a potrebou zabezpečiť efektívnosť súdneho systému.“.

23. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti krajskému súdu vytýka, že pokiaľ išlo o zákonné zastúpenie žalobcov správcom, nesprávne aplikoval procesnoprávne normy spôsobom, ktorý je nezlučiteľný s ústavou, v dôsledku čoho došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu (bod 6). Z odôvodnenia ústavnej sťažnosti zároveň vyplýva obava sťažovateľky, že v prípade, ak okresný súd nerozhodne o procesnom návrhu žalobcov na zmenu účastníka konania tým spôsobom, že žalobcom sa stane správca, v prípade úspechu žalobcov v konaní bude sťažovateľka ako neúspešná strana sporu povinná uhradiť im trovy konania vrátane trov právneho zastúpenia.

24. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

25. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

26. Preskúmaním napadnutého uznesenia ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd v danom prípade postupoval v medziach svojej právomoci, odvolanie protistrany sťažovateľky ako odvolateľov riadne meritórne preskúmal, pričom dospel k právnomu záveru o dôvodnosti podaného odvolania a rozhodol o ňom spôsobom, ktorý mu Civilný sporový poriadok prostredníctvom § 389 ods. 1 písm. b) CSP a nasl. výslovne umožňuje. Napadnuté uznesenie krajského súdu nemožno považovať za svojvoľné, resp. vychádzajúce z okolností danej veci za svojvoľne narúšajúce princíp právnej istoty ani za zjavne neodôvodnené a nevyplývajúce z neho ani taká aplikácia príslušných procesnoprávnych a hmotnoprávnych noriem, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu, ani ktorá by bola v rozpore s judikatúrou EŠLP.

27. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru ústavného súdu o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010).

28. Napadnuté uznesenie krajského súdu by mohlo zakladať porušenie označených práv sťažovateľky len v prípade, ak by bolo spojené s konkrétnym relevantným nepriaznivým dôsledkom pre sťažovateľku, ktorý bol týmto uznesením spôsobený, pričom by sa negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe, prípadne v opravných konaniach (III. ÚS 30/2010, III. ÚS 421/2016), čo však nie je prípad sťažovateľky.

29. Ústavný súd sa problematikou postavenia správcu bytového domu v civilnom sporovom konaní zaoberal už v náleze sp. zn. II. ÚS 302/2019 z 20. februára 2020, pričom uviedol: „Účelom a zmyslom zastúpenia vlastníkov bytov správcom v súdnych konaniach (v minulosti, aj v súčasnosti) je efektívnosť, rýchlosť a hospodárnosť konania. Podanie žaloby v mene vlastníkov bytov (namiesto toho, aby žalobu podal sám správca tak, ako to umožňovala právna úprava a relevantná judikatúra aj pred 1. novembrom 2018) preto môže vzbudzovať dojem (a naznačuje to aj sťažovateľka v odôvodnení svojej sťažnosti) snahy generovať trovy právneho zastúpenia. Zmena právnej úpravy postavenia správcu, účinná od 1. novembra 2018, ešte posilňuje postavenie (oprávnenia) správcu, čo však v žiadnom prípade neznamena, že vlastníci bytov stratili vecnú legitimáciu v sporoch týkajúcich sa správy bytového domu. O to viac to platí v prípade, ak podľa podanej žaloby žalobcami sú samotní vlastníci bytov.“

30. Sťažovateľke nič nebráni, aby na účel ochrany svojich základných práv a slobôd (rovnako ako protistrana sťažovateľky) podala proti budúcemu meritórnemu rozhodnutiu okresného súdu odvolanie podľa § 355 a nasl. CSP.

31. Keďže z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia krajského súdu, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky

vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

32. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, pretože rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. septembra 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu